

**Záhady oxfordské
čajovny**

Piškotový mord

motto

H. Y. HANNA

Piškotový mord

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

H. Y. Hanna

Piškotový mord – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**Záhady oxfordské
čajovny**

**Piškotový
mord**

H. Y. HANNA

Přeložila Michaela Martinová

Copyright © H. Y. Hanna
Translation © Michaela Martinová, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-6100-6
ISBN e-knihy 978-80-267-6107-5 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-6108-2 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-6101-3 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Mé matce, která je stejně inspirující,
milující a občas i stejně nesnesitelná jako ta Gemmina.
Nevyměnila bych tě za nic na světě!*

Kdyby existoval jeden jediný člověk, který si vyrazí na anglickou vesnickou slavnost a zakopne tam o mrtvolu, byla bych to já.

Abych byla upřímná, vražda se mi honila hlavou ještě dřív, než jsem se na tu slavnost vůbec vydala. Totiž vražda mojí matky. Stála jsem v předsíni v domě svých rodičů, obtěžkaná kočičím záchodem, miskami na jídlo a vodu, dekami, lososovými pamlsky, očkovacím průkazem, plyšovými myškami a dětskými vlhčenými ubrousky a přemýšlela, jak jsem se do téhle šlamastyky dostala. Těšila jsem se na vzácný volný víkend, vlastně první opravdový odpočinek od chvíle, kdy jsem před více než půl rokem

otevřela malou čajovnu U Koníka v nedaleké cotswoldské vesnici Meadowford nad Smythem a hlavně na to, že strávím trochu času se svým dávno ztraceným a nedávno znovu nalezeným přítelem Devlinem O'Connorem.

Devlin byl detektiv inspektor oxfordshirské kriminálky a jako většina detektivů pracoval od nevidím do nevidím, snad ještě o něco víc. Já jsem zase nepatřila mezi ty kancelářské holky, které začínají ráno v devět a vracejí se domů v pět večer. Čajovna U Koníka byla mou pýchou a radostí, ale zároveň i černou dírou, která pohlcovala veškerý můj volný čas a energii. S příchodem jarního počasí a s přílivem turistů do Oxfordu a okolní cotswoldské krajiny se podnikání rozjelo na plné obrátky a já sotva stíhala. Kromě běžné otevírací doby přibýly i zakázky na catering, které mě zaměstnávaly i dlouho po zavíračce. Samozřejmě mi dělalo radost, že se podniku takhle daří, přesně o tom jsem snila, když jsem opouštěla skvěle placenou práci v korporátní firmě a vložila všechny úspory do čajovny. Jenže to taky znamenalo, že jsem měla sotva chvilku na to, abych popadla dech, natož najít čas na romantické rande se svým přítelem.

Pracovní povinnosti nám od chvíle, kdy jsme se „znovu našli“, což je na dlouhé povídání, nedovolily trávit příliš času spolu, a tak si dokážete představit, jak nadšená jsem byla, když mi před pár týdny oznámil, že si

na tenhle víkend zažádal o zvláštní volno. Okamžitě jsem začala snít o romantickém výletu ve dvou. Takový víkend v Paříži bych rozhodně neodmítla. Nebo třeba návštěva Toskánska? Kodaň je prý v tomhle ročním období opravdu krásná! Popravdě, i pouhé dva dny v útulné chalupě někde v Cotswolds by mi připadaly jako v ráji.

Jenže pak se všechny naše plány sesypaly jak domeček z karet. Začátkem týdne mi Devlin zavolal a ještě než cokoli řekl, tak jsem z tónu jeho hlasu poznala, že to budou špatné zprávy. Požádali ho, aby si tenhle víkend vzal směnu navíc, a měli jsme po výletě.

„Proč je prostě nepošleš do háje?“ vyjela jsem, protože mě přemohla zlost. „To volno ti přece už dávno schválili! Nemají právo to po tobě teď chtít!“

„Gemma...“ V Devlinově hlubokém hlase jsem slyšela lítost. „Mohl jsem to odmítnout, ale rozhodl jsem se, že to radši vezmu.“

„Cože? Proč?“

„Komisař si mě výslovně vyžádal. Víš, přibývá případů takzvané agrokriminality. V posledních letech se situace neustále zhoršuje a Oxfordshire zažívá doslova epidemii.“

„Agrokriminality? Co to má být?“

„Zemědělská kriminalita. Krádeže na farmách a venkovských usedlostech. Dobytek, technika, palivo, nářadí...

Je to vážný problém. Každý rok to stát stojí desítky milionů liber.“

„A co to má společného s tebou?“ naléhala jsem. „Vždyť jsi u kriminálky! Neřešíte přece drobné krádeže!“

„Normálně ne, ale tentokrát byl jednou z obětí Julian Greco.“

To jméno mi bylo povědomé. „Julian Greco? Ten herec?“

„Multimiliardář a slavná hollywoodská hvězda. A taky komisařův osobní přítel. Rozhodl se, že mu nestačí, aby to řešila jen běžná hlídka. Chtěl na ten případ nasadit nejlepšího muže z kriminálky a doslechl se o mně v souvislosti s vyšetřováním těch nedávných vražd, hlavně po tom ubodání profesora Barrowa ve Wadsworth College. Byl to dost sledovaný případ.“ Devlin se odmlčel a pak suše dodal: „Víš, že když si bohatí a slavní něco zamlou, většinou to dostanou.“

„Stejně mi to přijde hloupé a nespravedlivé,“ zabručela jsem.

„Někdy v tom člověk prostě musí umět chodit,“ odpověděl. „Mohlo by to hrát v můj prospěch, až se bude rozhodovat o mém povýšení na vrchního inspektora. A navíc je pro mě čest, že mě vybrali jako ‚nejlepšího muže kriminálky‘. Pro komisaře je to otázka prestiže. Nemůžu ho zklamat, Gemmo.“

„Takže sis vybral, že zklameš mě?“ zeptala jsem se ostře.

Devlin si povzdechl. „Víš, že jsem se na ten víkend těšil stejně jako ty. Taky jsem zklamaný, ale budou další víkendy, zlato. Dokonce jsem už mluvil s komisařem a slíbil mi volno na konci příštího měsíce. To je za pár týdnů a v květnu bude ještě lepší počasí.“

Věděla jsem, že má pravdu a že se nejspíš chovám dětinsky a nesmyslně, ale trpkého pocitu zklamání jsem se nezbavila. Tolik jsem se na ten víkend těšila a teď mi ho na poslední chvíli někdo sebral.

Počkat... na poslední chvíli...

„Všem jsem dala na víkend volno,“ napadlo mě najednou. „Takže ani nemůžu čajovnu otevřít.“

Devlin zasténal. „Nemůžeš zavolat Cassii a Doře a domluvit se s nimi, aby si místo toho vzaly volno nějaký jiný víkend?“

„S Cassií možná, ale s Dorou to nepůjde. Odjela za sestrou do Bournemouthu. Teď už po ní nemůžu chtít, aby měnila plány, a bez pekařky se neobejdeme, protože na víkend nemáme žádné zásoby. Sama jsem ji požádala, aby tenhle týden pekla méně, ať nám moc jídla nezbude. A Cassie vlastně taky bude mít práce až nad hlavu. O víkendu se v Meadowfordu koná každoroční vesnická slavnost. Když se dozvěděla, že budeme mít

zavřeno, pronajala si tam stánek a bude prodávat své obrazy.“

Devlin si znovu povzdechl. „Promiň, Gemmo, vážně mě to mrzí. Nedělal bych to, kdyby to nebylo důležité.“

Cítila jsem, že je mu to upřímně líto, čímž mě trochu obměkčil. Nešlo o to, že by se mnou nechtěl trávit čas. Věděla jsem, jak je pro něj povýšení v téhle fázi kariéry důležité. Nebylo ode mě sobecké, že ho nedokážu podpořit?

„Co kdybychom si v neděli večer zašli na večeři?“ navrhl Devlin. „Kolem šesté už bych měl mít volno. Víím, že to není to samé, ale slibuju, že ti to vynahradím. Na příští měsíc si vybereme nějaké pěkné místo a uděláme si opravdu výjimečný víkend.“

Zjihla jsem ještě víc. „Dobře,“ souhlasila jsem nakonec. „Tak v neděli.“

Zavěsila jsem, pořád trochu otrávená, a náladu mi nezlepšilo ani to, když jsem změnu plánů oznámila matce.

„Ale to je báječné, drahoušku!“ zvolala. „Můžeš jít se mnou a s Müsli na vesnickou slavnost!“

Překvapeně jsem na ni pohlédla. „A co tam budete s Müsli dělat?“

„Copak si nevzpomínáš? Říkala jsem ti přece, že Audrey Simmonsová z organizačního výboru básnila o té výstavě.“

„O jaké výstavě?“

„O výstavě Cotswoldského klubu chovatelů koček, miláčku! Pořádají ji každý rok na meadowfordské slavnosti. Hlavní peněžitou cenu věnuje společnost English Country Pets, ten velký výrobce krmiv, a získat titul celkového vítěze výstavy je obrovská čest. Proto jsem Müsli přihlásila.“

Vyjeveně jsem na ni zírala. „Cos udělala? Ale mami, vždyť kočičí výstavy jsou pro čistokrevné kočky. Müsli je obyčejná pouliční směska a...“

Matka mávla rukou. „Jsem si jistá, že si toho nikdo nevšimne, drahoušku. Müsli je tak krásná, že z ní budou porotci jistě celí pryč.“

„Přece ale budou zkoumat, co je za plemeno...“

„Určitě může mít v rodokmenu kdeco,“ odbyla mě. „Audrey mi popisovala různá plemena a já si jsem jistá, že na Müsli vidím všechny znaky! Je nesmírně chytrá a ráda objevuje svět jako habešská kočka, na předních tlapkách má bílé ‚rukavičky‘ jako birma, ráda odmlouvá jako siamská kočka a ty její krásné pruhy a skvrny připomínají bengálku,“ ukázala na moji mourovatou kočku, která jí spala na klíně. „Dokonce má i trochu kudrnatou srst jako cornish rex, nemyslíš?“

Já si pomyslela jediné, že moje matka naprosto ztratila soudnost. Müsli zkrátka vypadala jako obyčejná

venkovská kočka. Moc hezká venkovská kočka, ale pořád jen kočka bez původu. Jenže matka se nedala odradit. Jakmile si něco umanula, už s ní nikdo nehnul.

„A teď, když máš o víkendu volno, je to ideální,“ pokračovala. „Můžeš mi přijít na tu výstavu pomoci.“

A tak mě v sobotu ráno vytáhla z postele v nekřesťanskou hodinu, abych jí před tou velkou událostí pomohla Müsli vykoupat, učesat a naparádít. Po koupeli a fénování, které mi způsobilo větší trauma než kočce, jí matka důkladně vykartáčovala krátkou hebkou srst, a dokonce i já jsem musela uznat, že Müsli snad nikdy nevypadala lépe. Kožíšek barvy holubičí šedi se jí leskl jako stříbro a tmavé pruhy se jí po obou stranách hřbetu vinuly v dokonalé symetrii.

Mňau, zamňoukala Müsli a samolibě se pozorovala v zrcadle v matčině koupelně.

„Nejvyšší čas se obléct a učesat,“ prohlásila matka a změřila mě nespokojeným pohledem. „Nepůjdeš na slavnost v tomhle, že ne?“

Podívala jsem se na svůj pohodlný starý žinylkový svetr a vyšisované džíny. „Jo, proč ne?“

Matka si povzddechla. „Dnešní dívky chodí tak neupravené, bez špetky ženskosti. Vzhled je přece základ! Člověk by se měl snažit vypadat co nejlépe za všech okolností.“

„Řekla bych, že to není zas tak hrozné.“

„Nesmysl! Vypadáš jako něco, co by ani kočka nepřítáhla domů. Proč si nevezmeš ty hezké vlněné šaty, co jsem ti koupila, drahoušku? Mají moc pěkný střih a nádherně ti ladí k pleti.“

„Mami...“

„Co si pomyslí porotci, když tě takhle uvidí? Dáváš tím najevo naprostý nedostatek úcty. Musíme přece udělat všechno pro to, abychom zvýšily Müsliiny šance na výhru.“

Jediné, co by v tuhle chvíli mohlo zvýšit Müsliiny šance, byla genetická mutace a úplná tělesná proměna, ale raději jsem mlčela a šla se převléct do svého pokoje. Matkám je někdy snazší ustoupit než se s nimi dohadovat. Navíc jsem se už smířila s tím, že ten den obětuju tomu, abych udělala mámu šťastnou. Tak proč jí nevyjít vstříc i v tomhle?

Jenže když jsem na ni teď čekala v předsíni a tahala se za kousavý límeček svých „hezkých vlněných šatů“, cítila jsem se mrzutě a podrážděně. Měla jsem se procházet ruku v ruce s Devlinem po nějakém krásném evropském městě, a ne tady stát ověšená šestnácti kilogramy kočičí výbavy a chystat se s matkou do nějakého zatuchlého kulturního domu.

Pak se na schodech objevila matčina elegantní postava a pomalu sestupovala dolů s Müsli v přepravce.

Neochotně jsem připustila, že tvoří velmi elegantní pár. Dobře, přiznávám, začala jsem se na výstavu taky trochu těšit. Když jsme vyjely z města a blížily se k malebné vesnici Meadowford nad Smythem, bylo čím dál těžší udržet si špatnou náladu.

Už to bylo dávno, co jsem se naposledy zúčastnila opravdové vesnické slavnosti, ale z dětství jsem si živě vybavovala závody s vejcem na lžici a přetahování s lanem, stánek s domácími koláči a džemy, kde jsem se přejídala, trefování kokosových ořechů, které jsem nikdy neshodila, a huňaté shetlandské poníky vozící děti po návsi... Vzpomněla jsem si, jak jsem běhala od stánku ke stánku a nadšeně zkoušela všechno možné a při té představě jsem se musela usmát.

Když jsme vystoupily z auta, zhluboka jsem se nadechla svěžího venkovského vzduchu a cítila, jak se můj úsměv rozšiřuje. Ano, tenhle víkend sice nedopadl podle mých představ, ale tradiční anglická vesnická slavnost možná taky měla něco do sebe.

* * *

„Á, tamhle máme místo,“ prohlásila matka a vedla mě do zadní části stanu. Kočičí výstava se totiž navzdory mým neradostným úvahám nekonala v žádném

omšelém kulturním domě, ale ve velkém středověkém stanu postaveném v jednom rohu návsi. Následovala jsem matku mezi dlouhými stoly pokrytými bílými ubrusy, na nichž stály řady a řady klecí s kočkami všeho druhu, a se zájmem jsem se rozhlížela. Velké kočky, malé kočky, chlupaté, hladké, skvrnité, pruhované, kočky s očima jako obrovské safíry i kočky s tvářičkami jako zmačkaní plyšoví medvídci... Netušila jsem, že koček existuje tolik různých druhů, barev a velikostí.

Matka se zastavila u prázdné klece na konci řady a začala vybalovat naše věci. Přendala jsem Müsli z přepravky do výstavní klece a malá mourovatá kočička se hned začala dychtivě zajímat o všechno kolem, vousky se jí chvěly vzrušením. Klec napravo od ní vypadala prázdně, až na velký nadýchaný bílý polštář, ale v kleci nalevo se dvě světle hnědé siamské kočky vymotaly ze svého pelíšku a teď ji drze pozorovaly skrz mříže.

Mňau, ozvala se Müsli a zvědavě je očichala.

Větší ze siamek přimhouřila modré oči, zasyčela a výhrůžně prskla.

Nemusela jsem mluvit kočičí řečí, abych pochopila, že to bylo něco hodně nezdvořilého. Müsli ztuhla, přitiskla uši k hlavě a naježila se.

Mňááúú! odpověděla rozhořčeně.

Siamka pohrdavě šklubla ocasem a vřískla ještě hlasitěji.

Müsli se nenechala zahanbit, nahrbila se a strčila druhé kočce čumáček přímo do tváře.

MŇÁÁÁU! spustila, ale já ji rychle přerušila.

„No tak, *HODNÉ* kočičky! Hodné kočičky... kamarádky...“ Natáhla jsem ruku ke kleci siamek a zašišlala na ně.

„Co to provádíte mým kočkám?“ vybafl za mnou neznámý hlas.

Polekaně jsem sebou trhla a otočila se. Předě mnou stála hubená žena středního věku se ztrhanou tváří a řídkými hnědými vlasy, které jí trčely z rozcuchaného drdolu, a nepřátelsky na mě zírala.

„Nic,“ odpověděla jsem překvapeně. „Nic... jen jsem je chtěla pozdravit.“

Podezřívavě si mě přeměřila. „Viděla jsem, jak jste strčila ruku do jejich klece. Přidala jste jim něco do vody?“

„Cože? Ne, proč bych to dělala?“

Zamračila se na mě. „Nemyslete si, že vám to projde.“

„Co by mi mělo projít?“ vyjela jsem podrážděně.

„Otrávení mých koček,“ odsekla. „Já moc dobře vím, o co se tu všichni snažíte. Všechny ty podlé triky, jak mě sabotovat. Každý přece ví, že moje kočky jsou z celé výstavy nejlepší, a lidé udělají cokoli, aby mi zabránili vyhrát.“

Vykulila jsem na ni oči. Zřejmě jsem měla štěstí na bláznivou kočičí dámu.

Pohrozila mi prstem. Na nehtech měla podivný světle levandulový lak, kvůli kterému vypadala kůže na jejích rukou nezdravě nažloutlá. „Taková mladá žena a uchyluje se k tak odporným a zákeřným metodám... měla byste se stydět!“

„Tak moment...“ začala jsem rozčileně protestovat, ale pak jsem se zarazila. Ruce měla křečovitě sevřené a tvář bledou. Když jsem si všimla skutečného strachu v jejích očích, zželelo se mi jí. Ať už byly její důvody jakékoli, nechovala se tak schválně. Ta žena byla vyděšená.

„Přísahám, že se nesnažím ublížit ani vám, ani vašim kočkám,“ pokračovala jsem už mírnějším hlasem. „Přišla jsem jen ukázat svoji kočku. Podívejte, to je ona. Jmenuje se Müsli.“ Ukázala jsem na klec.

Žena zaváhala, ale pak se trochu uvolnila, i když očima stále nervózně těkala kolem. Přistoupila blíž a naklonila se ke mně.

„Musíte mi pomoci,“ řekla naléhavě. „Nikdo mi nevěří, ale je to pravda.“

„Co je pravda?“ zeptala jsem se, teď už úplně zmatená.

Ztišila hlas. „Pokusili se mě zabít. Někdo chce, abych byla mrtvá.“

Zírala jsem na ženu před sebou. Myslí to vážně, nebo jí úplně přeskočilo?

„Ehm... no... jste si jistá?“ vypravila jsem ze sebe nakonec.

Cukla sebou a znovu se zamračila. „Samozřejmě že si jsem jistá! Dělal bych si snad z něčeho takového legraci?“

„Ale proč by vás někdo chtěl zabít?“ zeptala jsem se bezradně. „Přijde mi to trochu přehnané.“

„Takže mi taky nevěříte!“ napřímila se a celá se chvěla rozčilením. „Jak chcete! Jen počkejte... jednoho dne mě najdou brutálně zavražděnou a pak vás bude mrzet, že jste o mně pochybovala!“

Ještě jednou po mně vrhla nasupený pohled, otočila se ke mně zády a začala se svými siamkami mluvit piš-tivým hláskem, na který odpovídaly ohlušujícím mňou-káním.

Chvíli jsem na ni jen mlčky zírala. *Ženská ztřeštěná*, pomyslela jsem si. Pak jsem si povzdechla a vrátila se ke svému stolu. Zatímco jsem se věnovala siamským kočkám, dorazila Audrey Simmonsová z organizačního výboru vesnické slavnosti a teď si povídala s mojí matkou. Už jsem se s ní párkrát setkala. Taková milá, nenápadná žena, která v jednom kuse někde dobrovolničila, a kde mohla, tam přiložila ruku k dílu. Byla to sestra místního faráře a bydlela s ním na faře. Ostatně právě na jeho nedávné svatbě jsem ji viděla poprvé. Farářovi bylo přes čtyřicet a všichni počítali s tím, že zůstane starým mládencem. Jeho zasnuby způsobily mezi starousedlíky v Meadowfordu hotovou senzací a celé týdny, možná i měsíce, se nemluvalo o ničem jiném.

Matka na mě kývla. „Audrey, moji dceru Gemmu určitě znáte...”

Audrey se na mě trochu nepřítomně usmála. „Ano, jistě. Vy vlastníte čajovnu U Koníka, že? Ještě jsem se k vám nestihla podívat, ale slýchám o ní ze všech stran. Prý máte nejlepší koláčky v celém Oxfordshiru.“

Potěšením jsem zčervenala. „Děkuju. Klidně je můžete ochutnat i tady na slavnosti, darovala jsem několik plechů do stánku s občerstvením.“

„No ano, to je pravda,“ přikývla Audrey. „Ten stánek má na starosti Mabel Cookeová se svými přítelkyněmi. Můžu vám říct, že mají úspěch. Doufám, že jim pár koláčků zbude, než se tam dostanu.“ Pohlédla ke stolu se siamskými kočkami a pak ztišila hlas. „Mimochodem, Gemmo, viděla jsem vás mluvit s Theresou Bellovou. Kdyby vás... ehm... z něčeho obviňovala, nic si z toho nedělejte. Občas má hodně bujnou fantazii.“

Usmála jsem se. „Děkuju. Nebyla jsem si úplně jistá, co si o tom mám myslet. Vypadala vyděšeně. Takže se nemá čeho bát?“

„No, na minulé výstavě způsobila menší rozruch, když tvrdila, že se někdo pokouší otrávit vodu jejím kočkám...“

Od stolu po naší pravici se ozvalo pohrdavé odfrknutí. Uvědomila jsem si, že vedle prázdné klece s bílým polštářem teď stojí statná žena středního věku. Zjevně nás celou dobu poslouchala.

„Ach, málem bych zapomněla!“ zvolala Audrey. „Ještě jsem vás neseznámila se svou velmi drahou přítelkyní, Clare Ecclestonovou.“ Zasmála se. „Vlastně bych měla říct s *lady* Clare Ecclestonovou.“

„Lady Clare?“ zbystřila matka. „Snad ne s tou, která má na starosti přijímací řízení na St. Cecilia's College v Oxfordu? Můj manžel se o ní zmiňoval.“

Urostlá žena se k nám otočila čelem. „Ano, to jsem já.“

Měla hluboký, téměř mužský hlas, dlouhý aristokratický nos a pronikavé tmavé oči. Ocelově šedé vlasy si sepnula do drdolu, který ani v nejmenším nepřipomínal neupravený uzel Theresy Bellové. Tohle byl dokonalý, sofistikovaný účes, upevněný na temeni hlavy želvovinovým hřebenem. Na sobě měla hedvábnou halenku s vysokým nabíraným límcem, u krku připnutou kamej, a vypadala, jako by vystoupila z přísného viktoriánského portrétu.

Když k nám přistoupila blíž, došlo mi, že je to opravdu velká žena, a to nejen postavou, ale především osobností. Skutečně impozantní dáma. Dokázala jsem si živě představit, jak by i ti nejzuřivější psi okamžitě padli na zadek, sotva by řekla „SEDNI“. A nejspíš i pár lidí. Vyzařovalo z ní takové charisma, že vedle ní Audrey Simonsová, která zrovna slabým hlasem vykládala něco o Clariných kočičích šampionkách, působila jako vybledlý akvarel.

„Kdepak ty krasavice máte?“ zeptala jsem se přátelským tónem a sklonila se ke kleci vedle nás. „Jsou pod tím velkým polštářem?“

Lady Clare mě zpražila pohledem. „Ten *polštář*, jak tomu říkáte, je moje oceňovaná perská kočka, šampionka Camilla, vznešená perla Albionu.“

Hups. „P-promiňte...“ vykoktala jsem. „Nehýbala se, tak jsem si myslela, že...“

Sáhla do klece, vytáhla huňatou bílou kočku se sraženým čumáčkem a klidným, milým výrazem a pak se ke mně dotčeně obrátila. „Peršanky jsou proslulé klidným, důstojným vystupováním. Nepředvádějí se pobíháním, šplháním a neustálým vřeštěním na rozdíl od některých plemen, která bych mohla jmenovat.“ Pohrdavě pohlédla ke kleci se siamskými kočkami a mírně zvýšila hlas, aby ji bylo dobře slyšet.

„Jak se opovažujete!“ vykřikla Theresa. „Mějte na paměti, že siamské kočky pocházejí z rodu královských koček, které sloužily jako posvátní strážci ve starověkých thajských chrámech. Jsou to ta nejvěrnější, nejlaskavější a nejinteligentnější plemena vůbec, zatímco každý ví, že peršanky jsou ty nejhoupější kočky na světě!“

„No tak, dámy,“ skočila jim Audrey rychle do řeči a postavila se mezi ně. „Jsem si jistá, že každé plemeno má svoje kouzlo. Právě proto tu dnes jsme, abychom oslavili rozmanitost kočičího světa.“

Lady Clare si odrfkla a obrátila pozornost k naší kleci a podívala se na Müsli přes svůj dlouhý nos.

„A co je tohle, smím-li se zeptat?“ ucouvla znechuceně. „Audrey, nemohu uvěřit, že výbor pouští na výstavu takovou spodinu!“

„Müsli rozhodně není žádná spodina!“ ohradila se matka rázně. „Je to velmi vzácná, ušlechtilá, mourovatá kočka!“

„Vzácná mourovatá, to sotva!“ zasmála se lady Clare hlučně, jako když zařehtá kůň. „Je to obyčejná pouliční směska! Naprosto bez původu, žádná kvalita!“

Matka zrudla vzteky a odsekla: „Vy možná skutečnou kvalitu nepoznáte, ale já si jsem jistá, že porotce takové problémy mít nebude!“

„Clare, prosím, nepřinesla jste náhodou něco do stánku s občerstvením?“ snažila se Audrey rychle změnit téma a ukázala na proutěný košík, který měla zavěšený na předloktí. Obsahoval sklenice marmelád a zavařenin a dole několik talířků s koláči a buchtami. „Právě sbírám příspěvky.“

„Ale to víte, že jsme něco přinesly,“ ozval se odkudsi tichý hlas.

S překvapením jsem zjistila, že za lady Clare stojí mladá boubelatá žena. Působila tak nenápadně, že jsem si jí dosud nevšimla. Podle výrazné fyzické podobnosti jsem si domyslela, že by to mohla být její dcera, což se vzápětí potvrdilo.

„Upekla jsem mamčin oblíbený piškotový dort a nějaké košíčky s džemem. Hned vám je podám.“

Sklonila se k piknikovému koši a vytáhla klasiku všech klasik: kulatý piškotový dort s domácím jahodovým džemem a sněhově bílou šlehačkou mezi dvěma vrstvami korpusu, ozdobený plátky čerstvých jahod a jemným popraškem moučkového cukru. Košíčky s džemem, s křehkými vroubkovanými okraji obklopujícími tmavě červenou náplň plnou ovoce, vypadaly stejně lákavě. Vzduchem se nesla božská vůně čerstvě upečených dobrot.

„Ty vypadají úžasně, Mary,“ vydechla Audrey obdivně. „Určitě se po nich jen zapráší!“ Přisunula košík blíž. „Můžeme dort položit na ty sklenice?“

„Vlastně jsou dva,“ opravila ji Mary a vytáhla další piškot. „Možná bych je dokázala vměstnat vedle sebe...“

„Jeden,“ přerušila ji lady Clare. „Věnujeme jen jeden!“ Mary zůstala stát jako opařená. „Ale mami...“

„Copak jsi hloupá? Ještě před odchodem z domu jsem ti říkala, že ten druhý dort je pro nás. Chuťově se mu tady žádný nevyrovná a já si rozhodně nehodlám kupovat k čaji vlastní dort.“

„Mami, víš jistě, že bys ho měla jíst?“ zeptala se Mary starostlivě. „Vzpomeň si na své srdce... Doktor Foster ti přece doporučoval, abys omezila tučná, smetanová jídla.“

„Nesmysl!“ mávla rukou lady Clare. „Co ten dinosaur ví? Budu si jíst, co chci, a s chutí.“

„Clare, Mary má pravdu,“ pípla Audrey. „Dort ti příliš neprospěje. Doktor Foster dokonce říkal, že by možná bylo dobré, kdybys trochu zhubla...“ Zarazila se, protože na ni přítelkyně vrhla zničující pohled.

„Prosím?“ napřímila se lady Clare a zahřměla. „Ženy v naší rodině byly vždycky statné a není na tom nic špatného! Mary v té tradici pokračuje. Vždycky potřebuje největší velikost, minimálně XL. Někdy ani nemůže sehnat kalhoty, které by natáhla přes boky,“ uchechtla se a obrátila se k dceři. „Není to tak?“

Mary zrudla až do nachově červené, protože se několik lidí u okolních stolů otočilo jejím směrem. „Já... no... asi ano, mami,“ zašeptala a vypadala, že by se nejradši propadla do země.

Litovala jsem ji. Žádná dívka nechce, aby se její konfekční velikost probírala na veřejnosti, zvlášť když je plnějších tvarů jako Mary. Copak to její matce nedochází?

„A víš co?“ ukázala lady Clare na jeden z dortů, očividně rozhodnutá, že bude po jejím, ať to stojí, co to stojí. „Nebudu čekat na odpolední čaj. Ukroj mi kousek hned.“

Mary si skousla ret a v jejích tmavých očích se mihla celá škála emocí. Na zlomek vteřiny se z poddajné dívky stala rozzlobená mladá žena plná hořkosti a odporu.

Pak zamrkala a ten výraz byl pryč. Až jsem si říkala, jestli jsem si to jen nepředstavovala.

Poslušně sklonila hlavu. „Jistě, mami,“ odpověděla a omluvně se podívala na Audrey.

„To je v pořádku,“ uklidňovala ji Audrey. „Jeden dort je už tak velmi štědrý dar. Chápu, že si tvoje matka chce nechat druhý pro sebe.“

„Nechceš si dát taky kousek?“ zeptala se jí Mary. „Stejně k nám vždycky chodíš odpoledne na čaj, tetičko Audrey.“

„Dobře,“ usmála se Audrey provinile. „Neměla bych, ale malý kousek si dám. Ráno jsem nestihla snídani a mám hrozný hlad.“

Mary opatrně vložila jeden dort do Audreyina košíku a pak se vrátila k druhému na stole. Málem se srazila s Theresou Bellovou, která se mezitím přesunula blíž k dortu a lačně na něj zírala.

„Ach, promiňte...“ Mary zaváhala a pak dodala: „Můžu vám taky nabídnout, Thereso?“

Starší žena popotáhla a pokrčila rameny. „Ne, děkuju. Raději ne.“

„Nejspíš se bojí, že je otrávený!“ vybuchla smíchy lady Clare.

Theresa po ní střelila pohledem. „To není k smíchu! Jsem vystavena příšerným ústrkům.“

„Ale jděte!“ utrousila lady Clare pohrdavě.

„Není to nesmysl!“ vykřikla Theresa a třásla se vzteky. „Vím, že po mně někdo jde! Někdo se pokusil otrávit moje ubohé Moo-Goo a Yum-Yum! A vím, že jste to musela být vy!“ zasyčela náhle a přimhouřila na druhou ženu oči. „Vy jediná jste byla na minulé výstavě dost blízko. Udělala byste cokoli, abyste zabránila mým kočkám vyhrát!“

Audrey se zoufale rozhlížela kolem sebe a hledala způsob, jak je rozptýlit. Bylo mi jí líto, a tak jsem raději zasáhla.

„Ten piškotový dort vypadá naprosto skvostně,“ obrátila jsem se k Mary Ecclestonové. „Máme ho na jídelním lístku v čajovně a vždycky hned zmizí. Musím říct, že ten váš vypadá ale mnohem nadýchanější. Máte nějaký speciální recept?“

Dívka zřejmě vyrušení uvítala. „Ano, je to rodinný recept předávaný po generace. Nechcete... nechcete si kousek dát? Vy i vaše matka?“

Překvapeně jsem se usmála. „Děkuju, to je od vás milé. Moc ráda ochutnám.“

Nejhorší bylo zažehnáno, a než Mary nakrájela a rozdala kousky dortu, napětí se rozplynulo. Audrey se posadila na plátěnou židli vedle lady Clare a nabídla mojí matce, ať si přisedne. Opřela jsem se o stůl a nabrala si

pořádné sousto. Dort byl přesně tak lahodný, jak vypadal: vláčný, nadýchaný vanilkový piškot, šťavnaté jahody, sladký jahodový džem a velkorysá porce čerstvě vyšlehané šlehačky, která se doslova drala ven.

Přes Maryino rameno jsem zahlédla Theresu Bellovou, jak se jen naoko stará o klec se svými kočkami a přitom nás závistivě sleduje. Očividně měla na dort taky strašnou chuť, ale byla příliš paličatá, aby ustoupila ze svých směšných obvinění.

„Je to opravdu vynikající, Mary,“ řekla jsem uznale a olízla z vidličky džem a šlehačku. „Asi vás budu muset poprosit o recept.“

Dívka se potěšeně usmála. „Beze všeho.“

„S domácím jahodovým džemem je to hned něco jiného, že?“ usmívala se Audrey. „Vím, že se dnes dají jahody pěstovat ve sklenících, ale stejně nechápu, jak zvládáte...“

„Potřebuješ Josepha,“ přerušila ji lady Clare. „Říkám ti to pořád dokola, Audrey, měla bys ho nechat, aby předělal zahradu u fary.“

„Nejsem si jistá, že je to nutné,“ namítla Audrey mírně. „Snad by jen stačilo trochu přesázet záhony.“

„Ta zahrada potřebuje kompletní rekonstrukci,“ prohlásila lady Clare. „V pondělí Josephovi zavolej a domluv se s ním. Pověz mu, že chceš záhony, jako máme my v Eccleston House.“

„Ale já...“ zaprotestovala znovu Audrey, pak si však povzdechla. „Asi máš pravdu, Clare.“ Rychle vstala a odložila prázdný talíř. „Tak já už půjdu. Musím to všechno odnést do stánku s občerstvením.“

„Půjdu s vámi,“ řekla jsem spontánně a olízla poslední zbytky šlehačky z vidličky. „Stejně si chci skočit pro pití.“

Nechala jsem matku, aby si dojedla dort vedle lady Clare, a s tichou nadějí, že se do sebe hned zase nepustí, jsem vyšla za Audrey ze stanu. Uvnitř bylo horko a dusno, a tak jsem s povděkem nasála chladnější, svěží vzduch. Audrey zamířila rovnou ke stánku s občerstvením, zatímco já jsem se k němu vydala okružní cestou, abych si užila to hemžení a nasála atmosféru.

Připadala jsem si, jako bych se vrátila v čase. Pořád tu byl skákací hrad plný křičících dětí, hry jako házení kroužků a lovení jablek z vody, stánek s ručně pletenými výrobky a starožitnými drobnostmi, soutěž o největší výpěstek i tombola, jejíž hlavní cenou byl obrovský dárkový koš, huňatí shetlandští poníci vozící děti kolem návsi, girlandy s miniaturními britskými vlaječkami třepotající se ve větru... a především ten nádherný pocit sounáležitosti, kdy se místní komunita sešla, aby se pobavila a vybrala peníze pro vesnici. Doufali, že letos vyberou dost peněz na rekonstrukci školní knihovny.

Kamkoli jsem se podívala, viděla jsem sousedy v družném hovoru a turisty nadšeně si fotící tuhle milou ukázkou života na anglickém venkově.

Když jsem zabočila za roh, zahlédla jsem svou nejlepší kamarádku, jak stojí ve stánku s několika svými obrazy. Cassie skvěle vládla štětcem, ale jako většina umělců bohužel zjistila, že samotný talent účty nezaplatí. Většinu času proto pracovala v mojí čajovně a malovala po večerech. Těšilo mě ale, když jsem viděla, jak je ve svém živlu a představuje svoji tvorbu lidem. Zrovna balila obraz pro mladý pár s kočárkem, a když si mě všimla, zářivě se usmála. Zamávala jsem jí, ale nezastavila jsem se.

O kousek dál lákal stánek s občerstvením, stálice každé tradiční slavnosti, kde prodávali horký čaj a čerstvě upečené koláčky s pořádnou porcí smetany a marmelády. Za pultem vládly čtyři drobné starší dámy, pilně přijímaly objednávky a obsluhovaly dlouhou frontu. Cassie a já jsme jim potají přezdívaly „místní rozvědka“, protože působily přesně tím dojmem panovačných, všetečných a zvědavých tetiček, jaké by doma nikdo nechtěl. Přesto jsem musela uznat, že mi Mabel Cookeová a její kamarádky Glenda, Florence a Ethel přirostly k srdci a pomyšlení na ně mi většinou vyvolalo úsměv na tváři.

Pořád však bylo lepší zakoušet stařenky po menších dávkách, a tak jsem se jejich stánku raději vyhnula velkým obloukem. Právě jsem se blížila ke krámku s knihami z druhé ruky a přemýšlela, jestli mám čas se tam na chvilku zastavit, když mě kolem pasu popadla silná paže a přitáhla mě těsně k pevnému mužskému tělu.

Vyjekla jsem překvapením a pak se rozesmála, protože mi hluboký baryton zašeptal do ucha: „Obávám se, slečno Roseová, že vás budu muset zatknout za podezřelé chování.“

Otočila jsem se a vzhlédla k Devlinovi. Srdce mi poskočilo jako pokaždé, když jsem ho uviděla. Vypadal úplně jinak než ve své obvyklé roli detektiva. Místo dokonale padnoucího obleku si oblékl vyšisované džíny a světle šedé tričko s knoflíčky u krku, které mu obepínalo svalnatý hrudník a ramena. Černé vlasy mu lehce cuchal vánek a na bradě mu rašilo tmavé strniště. Moc mu to slušelo, vypadal uvolněně a zatraceně sexy.

„Co tady děláš?“ vyhrkla jsem.

„Dostali jsme tip,“ odpověděl. „Myslíme si, že za posledními případy agrokriminality stojí organizovaná banda a je možné, že budou chtít zkusit štěstí i tady na

slavnosti.“ Kývl hlavou k druhému konci návsi. „Mají tady vystavené čtyřkolky, traktory a další zemědělskou techniku, hned vedle ohrady, kde se jezdí na ponících. To by pro ně mohl být lákavý cíl, takže jsem tu, abych na to dohlédl. Mám tady mezi lidmi celý tým v civilu, takže jestli se o něco pokusí, budeme připravení. Pokud se opravdu jedná o organizovaný zločin, rozkrýt takovou skupinu by byl slušný úlovek.“

„Zatím žádné podezřelé existence?“

Devlin protáhl obličej. „Nic. Dokonce ani žádný kapsář. Ale to je vlastně dobře,“ dodal rychle. „Přesně takhle by měla vesnická slavnost vypadat – veselá, bezpečná a klidná,“ usmál se. „Aspoň mám příležitost strávit chvíli se svojí přítelkyní.“

Přitáhl si mě k sobě a políbil mě na rty.

„Devline!“ vykřikla jsem, rychle se rozhlédla a potlačila smích. „Přestaň! Všichni nás uvidí!“

„No a?“ mávl rukou. „Stejně už nás drbe celá vesnice. Vsadím se, že o nás mluví na každém rohu. Víš, že se mě Susan Bromleyová nedávno ptala, jestli bychom syna pojmenovali po tvém, nebo po mém otci?“

„To snad ne!“ vydechla jsem.

„Ale ano,“ zasmál se Devlin a v očích mu pobaveně zajiskřilo. „Paní Suttonovou z pošty zase zajímalo, kdy se k sobě nastěhujeme.“

Znechuceně jsem si odfrkla. „Do toho jim přece vůbec nic není! Proč jsou tady všichni tak strašně zvědaví?“

„Tak jim dejme něco, o čem budou moct mluvit,“ navrhl s šibalským úsměvem a znovu si mě přitáhl k sobě.

Zavrtěla jsem hlavou a jemně ho odstrčila. „Promiň, musím zpátky na výstavu koček. Hodnocení začne každou chvíli. Chtěla jsem si jen skočit pro pití.“

Zatvářil se zmateně. „Na výstavu koček?“

Protočila jsem oči. „Radši se ani neptej. Povím ti to později.“ Postavila jsem se na špičky a dala mu rychlou pusu na tvář. „Najdu si tě, až to skončí.“

O pár minut později jsem spěchala zpátky ke stanu a opatrně nesla dva kelímky plné domácí limonády. Doufala jsem, že hodnocení ještě nezačalo. Fronta na pití byla příšerně dlouhá, takže jsem se zdržela mnohem déle, než jsem měla v plánu. Když jsem se protahovala vchodem do stanu, málem jsem vrazila do vysokého hubeného muže, který právě vycházel ven.

„Jé!“ Klopýtla jsem dozadu a jeden kelímek limonády se převrhl, málem mně přímo na šaty. Druhý jsem sice zachránila, ale stejně z něj značná část obsahu vyšplíchl ven.

„Promiňte,“ ucedil muž podrážděně, což se s omluvou příliš neslučovalo. Snažil se mě obejít, ale neustále jsme se pletli jeden druhému pod nohy.

„S dovolením!“

„Pardon!“

Znovu si otráveně povzdechl, chytil mě za paži, aby mě přidržel, prosmýkl se kolem mě a bez jediného ohlédnutí zamířil pryč. Věnovala jsem jeho vzdalujícím se záďům vražedný pohled. Dobře, možná má naspěch, ale to ještě neznamená, že se mnou musí zacházet jako s kusem nábytku!

S otráveným povzdechem jsem zamířila zpátky do stanu a uličkami mezi stoly jsem se vracela k našemu místu. S úlevou jsem zjistila, že porota ještě nezačala s hodnocením, i když vzrušení dosahovalo vrcholu. Kamkoli jsem se podívala, tam panoval čilý ruch. Lidé pobíhali sem a tam, kartáčovali kožichy, načechrávali ocasy, sypali pudr...

Panečku, ti to berou opravdu vážně, pomyslela jsem si, když jsem míjela klece, u nichž si majitelé nacvičovali, jak budou kočky zvedat před porotcem. Napětí by se dalo krájet. Dorazila jsem k našemu stolu a uviděla, že nervozita dostihla dokonce i samotnou lady Clare. Na její milovaný jahodový dort už si nikdo ani nevzpomněl, soudě podle talíře s nedojedeným kusem piškotu odloženým vedle klece, a ona ještě naposledy horečně kartáčovala Camillu, zatímco její dcera nervózně kroužila kolem nich.

Moje matka naproti tomu působila klidně a sebejistě. Obdivovala jsem její vyrovnanost a znovu mě napadlo, jak moc se Müsli na takovou výstavu nehodí. Až přijde porotce, určitě si toho všimne. Doufala jsem, že nebude příliš přísný. I když mi máma občas lezla na nervy, nedokázala jsem si představit, kdyby ji přede všemi ponížil.

Hodnocení konečně začalo a já se připojila k ostatním, kteří s napětím sledovali, jak porotce pomalu prochází mezi řadami stolů. Ve stanu bylo ještě větší horko a dusno než předtím a já cítila, jak se ve vlněných šatech potím.

„Už jde sem!“

„Je tady!“

„Blíží se!“

Celým prostorem se nesl vzrušený šepot a já se rychle narovнала, protože k naší řadě mířil drobný plešatý muž. Majitelé neklidně sledovali každý jeho pohyb, když se zastavoval u jednotlivých klecí, zvedal kočky, díval se jim do tváře a hodnotil jejich výraz. Jeho ruce zkušeně ohmatávaly tělíčka zvířat, zkoumal ramena, páteř, boky, přejížděl po ocasu, kontroloval linii čelisti. Jeho pozornému oku nic neuniklo a mně se sevřel žaludek při představě, jak se ten kritický pohled zastaví na Müsli s příliš dlouhým ocáskem a nesourodými bílými tlapkami. Vedle všech těch dokonalých čistokrevných krasavic budou její nedostatky přímo do očí bijící.

Blížil se. Dělili ho od nás už jen dvě klece. Srdce mi bušilo jako o závod. *To je přece absurdní*, napomenula jsem se v duchu. Skoro ani u závěrečných zkoušek na Oxfordu jsem necítila takovou nervozitu. Je to jen hloupá výstava koček. Koho zajímá, co si nějaký cizí chlap myslí? Neznamená to přece, že by Müsli byla horší nebo méně krásná než ostatní jen proto, že nezíská modrou stužku.

Přesto jsem se nedokázala uklidnit, a když jsem se rozhlédla kolem, zjistila jsem, že zdaleka nejsem jediná. Dokonce i tak zkušená vystavovatelka jako lady Clare působila napjatě. Měla zarudlý obličej, na čele se jí perlit pot a nejspíš se jí špatně dýchalo, protože si neustále popotahovala vysoký límec viktoriánské halenky. Pohlédla jsem na matku a znovu žasla nad jejím klidem. Vypadala, jako by se jí to celé vůbec netýkalo. Držela Müsli jemně v náručí, hlavu měla ladně zakloněnou a na rtech úsměv plný očekávání. Kdyby se rozdávaly body za noblesu a eleganci, dávno by vyhrála.

Porotce se zastavil u stolu před siamskými kočkami, kde klidně seděla velká ragdollka a čekala na posouzení. Když však přistoupil blíž, aby ji zvedl, vzduch rozřízl pronikavý výkřik.

„Je pryč! Je pryč! Někdo mi ho ukradl!“

Theresa Bellová odskočila od své klece a zoufale si svírala hrdlo. Udělala několik vrávoravých kroků

kolem našeho stolu, klopýtla a narazila do lady Clare za námi.

„Ááááá!“ zaúpěla, jakmile obě spadly na zem.

Všichni se otočili a několik lidí se jim rozběhlo na pomoc. Porotce byl nejrychlejší. Galantně pomohl Therese na nohy, ale když se znovu sehnul k lady Clare, náhle ztuhl.

Ozvalo se zalapání po dechu. „Mami?“ zvolala Mary a klekla si k nehybnému tělu své matky. „Mami? Jsi v pořádku?“

Přibíhali další lidé a kolem ležící ženy se rychle vytvořil hlouček. Vzduchem se nesly panické výkřiky, někdo volal po lékaři, někdo po sanitce, někdo zase, ať se okamžitě začne s resuscitací... a nad tím vším se nesly Maryiny roztřesené prosby.

„Mami? Mami! Prosím, odpověz mi!“

A pak se uprostřed toho chaosu ozval hluboký hlas, který jsem okamžitě poznala. Devlin! Zjevil se ve stanu. Jeho klidný, autoritativní tón utišil paniku, vyzýval lidi, aby ustoupili, přikazoval někomu, aby zavolal záchranku. Pak si klekl vedle lady Clare. Viděla jsem, jak jí přiložil ruku ke krku, aby nahmatal tep. Chvilí tak setrval, pak se narovnal, posadil se na paty a vzhlédl k nám. Ve stanu se rozhostilo hrobové ticho. Nemusel nic říkat. Všichni jsme to věděli. Lady Clare je mrtvá!

„Ne...“ hlesla Mary. Vypadalo to, že se nedokáže ani pohnout.

Vlastně jsme byli všichni jako ochromení. Nějak jsem tomu nedokázala uvěřit. Něco je špatně. Smrt? Tady? Uprostřed veselé vesnické slavnosti, kde se lidé smějí, cpou se dobrotami, děti skáčou na nafukovacím hradu a vozí se na miniaturních ponících?

Postupně se všichni v ohromeném tichu vrátili ke svým stolům. Nikdo se neodvážil promluvit. O pokračování výstavy koček nemohla být řeč. Z dálky k nám dolehlo pronikavé kvílení sirény a za pár minut dorazila sanitka. Lidé se shlukovali, ukazovali si a šeptali,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Piškotový mord.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.